

Изпроноридва се по стъпките. Влизат трите
доцери: Дона, Дона и Џона.

Тримб стъпваха: добре, че ни каза Курекс!

Џона. Намърсим?

Св. (Като се сите) Най-малко, ноки най-бърза.

Дона. Каквай де, бабо?

Св. Малко ти ще ти каже, че аз бързата.

Џона. Уста ти за тримб.

Св. Такай де, че ти си погр две Корита.

Џона. Ти като не си ти намърсим — аз знам.

Марта. Но тук, Џонке.

Свотнишката излиза, отпоздравява ги Марта.

Дона и Џона се свдват презноба, а Дона ги гледа.

Дона (засвнато) Като се изгудна сме видели, та се свдате
толкова!

Бона. Уфам се криееш от нас, то се знае.

Дона. Че какво? Аз случайно се запознах у дваме. Е,
говдките ме спрва — биваме ли да го отмина без
поздрав!

Бона. Е, то за поздрав какмо и да е

Дона. А какво друго?

Џона. Уфам де! Виде ни — и ввесто да ни повикаш, че да ни
запознаш, като твои сестри — ти се направи, че не
ни вигааш!

Дона. И какво ще си помисли говдка!

Дона. Крила оти се!... Гледай сега!

Бона. Знаш де, знам! Ти се спомуваеш от нас. Но уфам
говде ти у нас, — ние ще се крием.

Џона. Ти като по-голяма от мене, момееш. Но аз за
както! Аз съм малка и нека да прера.

Марта влиза и изва спора им, без да говори
за какво е приказка.